

PROLOGAS

Prieš penkerius metus

„Jei galėčiau, susitarčiau su Dievu.“

Rozanos Robinson galvoje ši senos dainos eilutė skambėjo tuo metu, kai ji iš tiesų bandė susitarti su Dievu. *Pasižadau būti geresne žmona. Pasižadau būti geresniu žmogumi. Visą likusį gyvenimą kasdien nuveiksiu bent po vieną gerą darbą. Padarysiu viską, kad tik išgelbėčiau savo vyrą. Dieve, leisk mums vėl būti kartu.*

Išvydusi į ligoninės laukiamąjį pro dvivėres duris įeinantį chirurgą, Rozana liovėsi meldusis ir pakėlė galvą. Sulaikiusi kvapą pažvelgė į vyrą, bet viltys tuoj žlugo, nes gydytojas susirado akimis solidaus amžiaus moterį, sėdinčią kampe ir nuo tada, kai Rozana čionai atvyko, braukiančią ašaras. Po kelių sekundžių moteris graudžiai pravirko.

Vargšėlė, pagalvojo Rozana. *Dieve, kad tik man taip nenutiktų.*

Trisdešimt vienu Rozana negalėjo įsivaizduoti gyvenimo be situoktinio. Jiedu pradėjo susitikinėti mokydamiesi koledže, toji draugystė peraugo į rimtus santykius, kai jo architektūrinė karjera šovė aukštyn, o ji plėtė skaitmeninės rinkodaros agentūros klientų ratą. Prieš trejus metus, praėjus dviem savaitėms po antrųjų jų vestuvių metinių, jis nusipirko motociklą.

Tas nelemtas motociklas! Per jį dabar čia atsidūrėme.

Rozana nepritarė šitam pirkiniui. Net paprašė dieverio Čarlio pagalbos manydama, kad jis, policijos pareigūnas, paprotins

brolių, tačiau sulaukė tik nemalonios replikos: „Leisk vyrui pasijausti laimingam.“

Nors pirkinys ir rizikingas, tuo metu ji iš dalies juo džiaugėsi. Prieš tai keletą mėnesių vyras buvo užsisvajojęs. Nedėmesingas. Viskuo nepatenkintas. Gal jam nepatinka, kad ji puse etato vėl priimta į darbą agentūroje? – spėliojo Rozana. – O gal būti tėvu? Blogiausia tai, kad jai atrodė, jog jų santuoka pradeda griūti. Bet vos tik vyras nusipirko tą motociklą, jis vėl tapo laimingas, patenkintas ir linksmas. Pasirodo, net ir ankstyva amžiaus vidurio krizė gali atsitraukti, vyrui įsigijus naują žvilgantį žaisliuką su dviem ratais. *O galėjo būti ir blogiau*, tąsyk galvojo Rozana.

Ir štai dabar ji sėdi ir laukia žinių apie operaciją.

Paskambinęs policijos pareigūnas liūdną žinių pranešė su lediniu abejingumu. Įvyko avarija, pasakė. Prekes išvežiojantis autobusiukas lėkė degant raudonam šviesoforo signalui. Motociklininkas – tai buvo aštrių pojūčių ištroškęs jos, Rozanos, vyras – prarado sąmonę, nors buvo su šalmu, ko ji primygtinai reikalavdavo.

Rozana pažvelgė į laikrodį. 11.55. Po penkių minučių Belai baigsis pamokėlės parengiamojoje grupėje. Kaimynė Sara paims ją iš mokyklėlės kartu su savo dukrele Džena. Iš pradžių Bela džiaugsis gavusi progą pažaisti su geriausia drauge, bet paskui ims klausinėti, kur tėtis ir mama.

Gerasis Dieve, kaip man paaiškinti dukrai, kad tėtis namo nebegrįš?

Pro dvivėres duris išniro kitas medikas – šįkart moteris mėlyna chirurgo kepuraite.

– Rozana Robinson! – šūktelėjo ji.

Dabar jau tikrai viskas. Nuo šios akimirkos jos ir Belos gyvenimas negrįžtamai pasikeis. Jiedvi ir toliau risis žemyn gyvenimo nuokalne arba teks sukti visiškai kitu keliu. Atsivers vienos durys arba kitos.

Ji pakilo nuo kėdės.

– Aš Rozana Robinson.

Arba *Roro*, kaip ją mėgdavo vadinti draugai. Kaip tik dėl šios pravardės ištekėjusi ji ir nusprendė pasilikti mergautinę pavardę. *Jei liksi gyvas, mano meile, pasikeisiu pavardę į tavąją, ko tu visą laiką troškai.*

– Būkit gera, pasakykite, kaip jis, – maldaudama ištarė Rozana, užsimerkė ir ėmė laukti nuosprendžio, visiems laikams pakeisiančio jos gyvenimą.

– Jūsų vyras gyvas.

Rozana instinktyviai apkabino gydytoją. Paprastas padėkos, kurią tą akimirką pajuto, ženklas.

Gydytoja papasakojo, koks gydymas laukia jos vyro: keletas odos persodinimo operacijų, fizioterapija, reabilitacija. Klausydama papunkčiui vardijamų gydymo procedūrų ir įsivaizduodama būsimus apsilankymus pas medikus, Rozana negalėjo atsidžiaugti, kad jai šitaip pasisekė. Jos šeima išgelbėta.

Tačiau bėgant savaitėms ir mėnesiams tikrovė pasirodys esanti kitokia. Reabilitacija. Sveikimo procesas. Nepasitenkinimas. Gyvenimas tęsis, bet jau nebe taip, kaip ji tikėjosi. Kiekviena diena – tarsi dar viena griūvanti domino kaladėlė.

O po penkerių metų vieną dieną ji sulauks skambučio, po kurio supras, kad paskutinę domino kaladėlę nuvertė berniukas pavarde Džonis Baklis.

TREČIADIENIS, LIEPOS 15

PIRMA DIENA

1

Lorė Moran krūptelėjo vėl išgirdusi šaižų automobilio signalą. Šikart pyptelėjo už nugaros sustojęs pikapas.

Prie vairo sėdinti Šarlotė Piers dėbtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį ir piktai mostelėjusi ranka sušuko:

– Kur, jo galva, aš turėčiau važiuoti?

Lorė trumpam sulaukė kvapą, nes priešais stovintis kroviniš sunkvežimis išspjovė juodą išmetamųjų dujų debesį.

Iki vidurdienio dar toli, bet šiandien, trečiadienio rytą, Long Ailando greitkelyje jau buvo didžiulė spūstis: sprunkantys iš karščių alsuojančių Manhatano gatvių miestiečiai išsirikiavę keliomis eilėmis traukė į pakrantės paplūdimius. Įprasta dviejų valandų kelionė į Hamptoną šiandien veikiausiai ištįs iki trijų, o penktadienio vakarą grįžtant namo – net iki keturių ar penkių valandų.

Nekreipdama dėmesio į aplink tvyrantį erzelį, Šarlotė palaimingai traukė Dženis Džoplin dainą, sklindančią iš automobilio radijo imtuvo: „Dovanoju tau, mielas, mažą dalelę savo širdies.“

Grįžtelėjusi į pakeleivę, maloniai jai šyptelėjo.

– Ak, tas apgaulingas malonumas Long Ailando greitkelyje liepos vidury.

Šarlotė prieš mėnesį nusipirko šitą automobilį – mersedesą nudengiamu viršumi – ir vis dar negalėjo atsidžiaugti važinėdama be stogo. Buvo užsidėjusi didelius apskritus tamsius akinius nuo saulės ir patikimai užsikišusi už ausų trumpai kirptus

plaukus. Lorė pastebėjo, kad už tamsių akinių Šarlotės žvilgsnis krypta į gretimą automobilį dešinėje kelio juostoje.

– Tas vyrukas tave nužiūrinėja. Vargšelis nežino, kad netrukus būsi ištekėjusi dama.

Lorė instinktyviai suknelėjo galvą į šoną. Visureigio vairuotojas iš tiesų žiūrėjo į ją ir šypsojosi. Lorė staigiai nususuko.

– Dieve, jis spokso į mus dėl šitos muzikos. Turbūt galvoja, kad kol nuvažiuosime į vietą, mums jau reikės klausos aparatų.

Šarlotė tyčia dar labiau pagarsino radiją.

– „Dovanoju tau...“ – traukė ji, muzikos ritmu kraipydama pečius.

Po šių žodžių nuaidėjęs skambus ir nuoširdus jos juokas užkrėtė ir Lorę. Automobiliams pajudėjus, Lorė irgi pasijuto besišypsanti ir traukianti dainą kartu su bičiule.

Progų atšvęsti buvo daugiau, nei reikia. Po keturių dienų ji ištekės už Alekso Baklio. Jis net dvejus metus atkakliai įtikinėjo trokštąs tapti jos, našlės ir dirbančios mamos, gyvenimo dalimi. Po nedidelės ceremonijos bažnyčioje, dalyvaujant tik artimiausiems draugams ir šeimos nariams, ir po šventinės vakarienės pamėgtame restorane jaunieji vyks į dešimties dienų povestuvinę kelionę į Italiją kopinėti medaus. Lorė ne tik įsileido Aleksą į savo gyvenimą, bet ir tikėjosi laimingai gyventi kartu.

Ne kas kitas, o Šarlotė atkalbėjo ją nuo „šeimos atostogų“. Išvykdama į povestuvinę kelionę tik su Aleksu, ji pirmą kartą turės galimybę ilgiau nei dviem paroms atitrūkti nuo savo dešimtmečio sūnaus Timio. O prieš tai ji ir Aleksas ketino tris dienas prieš vestuves kartu su artimaisiais paviešėti rytinėje Long Ailando pakrantėje ir atšvęsti Alekso keturiasdešimtąjį gimtadienį.

Šioms šeimos iškilmėms jie pasirinko viešbutį „South Shore Resort & Spa“ Hamptone, įsikūrusį prie pat vandenyno. Be Lorės, Alekso ir Timio, dalyvaus Lorės tėtis Leo, Alekso brolis Endrius su žmona ir trimis vaikais ir, žinoma, Ramonas, reikalaujantis viešai vadinti jį Alekso liokajumi, o iš tiesų jau tapęs jų visų surogatiniu dėde. Padėti prižiūrėti vaikus buvo pakviesta mylimiausia Timio auklė Kara.

Lorės planas buvo išvažiuoti iš miesto su Aleksu, Timiu ir Ramonu ankstų rytą, kol pasaulis nesumanė pakišti kojos. Lorė dirbo televizijos projekto „Itariamieji“ prodiusere, kūrė tikrais faktais pagrįstas realybės laidas – nagrinėjo neišaiškintas teismines bylas. Naujai serijai, kuri bus filmuojama iškart jai grįžus iš Italijos, jau buvo pasiruošta. Prieš aštuonerius metus kaip į vandenį dingo žurnalistas Džonatanas Braunas. Jo žmona Eimė sakė, kad Džonatanas ketino susitikti su anoniminiu šaltiniu ir pasikalbėti apie sukčiavimus vienoje farmacijos kompanijoje. Kai policijai nepavyko patvirtinti, kad šis susitikimas tikrai įvyko, visuomenės įtarimų strėlės nukrypo į Eimę. Braunas nebuvo surastas – nei gyvas, nei miręs. Ir Eimei kaltinimai taip ir nebuvo pareikšti.

Lorė metus laiko bandė užmegzti kontaktus su buvusiais farmacijos kompanijos darbuotojais, ir akiratin netikėtai pateko tyrėjas, partrenktas automobilio praėjus savaitei po to, kai dingo Braunas. Gana keistas pasirodė tyrėjo našlės Kerės prisipažinimas Lorei, esą kelios savaitės prieš žūtį jos vyras kalbėjo apie kažkokias darbe iškilusias problemas. Lorei paklausus Kerės, gal jos vyras pažinojo žurnalistą Džonataną Brauną, šioji sutrikusi ilgai žiūrėjo į Lorę. Kai ši priminė, kad Braunas neaiškiomis aplinkybėmis dingo savaitė iki jos vyro nelaimės, Kerė išbalo kaip popierius.

– Ne, nepažinojau, – atsakė. – Anuomet apie tai nė nesuimaščiau. Bet gerai pamenu, kaip vyras pradėjo drebėti it epušės lapas, kai per žinias išgirdo, jog tas žurnalistas dingo. Paklausiau jo, kodėl taip sureagavo, jis kažką suvebleno, esą baisu, kai šeimos maitintojas taip staiga ima ir pradingsta.

Lorė buvo tikra, kad tas žuvęs tyrėjas – Brauno anoniminis informacijos šaltinis. Ji ketino panaudoti savo laidoje iš Kerės ir Eimės išgirstą informaciją apie jų vyrus ir užduoti farmacijos kompanijai keletą svarbių klausimų.

Staiga Lorė pajuto niuktelėjimą į kairį petį.

– Alio! Kur skrajoji?

Automobilių vora palengva pajudėjo, ir Šarlotė pamažino radijo imtuvo garsą, kad abi galėtų susikalbėti.

– Atrodai susirūpinusi. Kas neramina? Visas Alekso gimtadienio scenarijus paruoštas minučių tikslumu. Taip pat ir vestuvių, ir medaus mėnesio scenarijai. Vėl galvoji apie darbą, taip?

Tikrai taip. Šįryt atsibudusi Lorė rado du vakar vėlai naktį atsiųstus elektroninius laiškus – Kerės ir Eimės. Juose buvo prašoma, kad „apsigalvojo“ (Kerė) ir kad „užėjo panikos priepuoliai“ (Eimė). Kažkodėl abi tą patį vakarą staiga ėmė ir pakeitė nuomonę dėl bylos atnaujinimo. Ir abi nusprendė nedalyvauti laidoje „Itariamieji“.

Lorė ištisą rytą visais įmanomais būdais bandė susisiekti su abiem moterimis. Ketino tai tęsti ir pakeliui į Hamptoną, bet, Ramonui jau kraunant lagaminus į automobilio bagažinę, gavo dar du elektroninius laiškus. Šįkart iš dviejų skirtingų advokatų, reikalaujančių nutraukti bet kokius mėginimus susisiekti su jų atstovaujamaisiais asmenimis – Kere ir Eime. Akivaizdu, kad moterims arba grasinta, arba jos buvo papirktos. Kažkas iki jų prisikasė. Lorei neliko nieko kita, kaip atšaukti laidos filmavimą, kuris turėjo įvykti iškart jai grįžus iš povestuvinės kelionės.

Lorė prašant, visi išvažiavo į paplūdimį, o ji pasiliko, norėjo pranešti žinią savo viršininkui Bretui Jangui. Dvi valandas aiškinosi, bet nieko nepesė. Viršininkas reikalavo paieškoti kitos bylos ir paruošti laidą, kad nenutrūktų numatyta programos transliacija. Vienintelė ši rytą nusišypsojusi laimė – kad Yst Hamptone Šarlotė turi vasarnamį ir vakare ketino tenai važiuoti. Kaip dingstimi pasinaudodama Lorei iškilusia dilema, Šarlotė anksti išėjo iš darbo.

– Padarei viską, kas buvo tavo jėgoms, – ramino Lorę kolegė. – Tųdviejų vyrų nebeprikelksi. Policijai pranešei viską, ką sužinojai, o visa kita ne tavo valioje. Jei farmacijos kompanija jų žmonas papirko, kad šios tylėtų, tai čia jau jų reikalas. Lore, juk nesusideginsi dėl to, kad kitiems būtų šilčiau.

Lorė žinojo, kad draugė kalba tiesą, bet jai vis tiek norėjo-osi padaryti ką nors daugiau. Pirmasis Lorės sutuoktinis Gregas

buvo šaltakraujiškai nušautas, kai Timiui tebuvo treji. Ji negalėjo įsivaizduoti, kokia pinigų suma ar grasinimai būtų galėję su laikyti ją nuo noro išsiaiškinti vyro žūties priežastis.

– Rasi kitą bylą, – guodė ją Šarlotė. – Ne pirmas kartas. Nepamiršk, po keturių dienų tu išteki, drauge. Kaip *jautiesi*?

– Pasakyti atvirai? – Lorė atsirėmė galva į sėdynės atlošą ir mėgavosi veidą glostančia saulės šiluma. – Esu tokia laiminga ištekėdama už Alekso, kad net jaučiuosi truputį kalta. Kas dar galėtų džiaugtis tokia gyvenime nusišypsojusia laime? Bijau, kad neatsitiktų kas nors negra.

Šarlotė prunkštelėjo.

– Na, tu tikra Lorė Moran Noriu ir Bijau. Nereikia atsiprašinėti už tai, kad esi laiminga. Tavęs laukia trys nuostabios dienos paplūdimyje su šeima ir Aleksu. O sekmadienį judu atversite naują gyvenimo puslapį. Tu nusipelnei džiaugtis kiekviena akimirka.

Lorė pamėgino įsivaizduoti, kad čia kalba Gregas.

Joms atvažiavus į automobilių aikštelę Lorė pajuto, kad įtampa nuslūgsta. Viešbutis „South Shore Resort & Spa“ su vandens pramogų centru buvo baltas modernus pastatas. Įsikūręs geriausiame Hamptono paplūdimyje, nusidriekusiame beveik iki pat Montoko. Oras kvepėjo druska, girdėjosi vandenyno bangų mūša ir virš galvų ratus sukančių žuvėdrų riksmi. Prie pagrindinio įėjimo į viešbutį jos pamatė Aleksą su Timiu, jie stovėjo šalia žalio miniveno, kuriuo turbūt ką tik iš Vašingtono atvažiavo jaunesnysis Alekso brolis Endrius su šeima.

Lorė iš tolo matė, kaip jos sūnus Timis tarsi tikras džentelmenas atidarė dureles būsimai tetai Marsei. Tada atsidarė šoninės stumdomos miniveno durelės ir pro jas išsoko septynmetis Džonis, abu berniukai apsikabino, o dėdė Endrius padėjo išlipti iš automobilio savo keturmetėms dvynukėms. Endrius vaikus Timis jau buvo pradėjęs vadinti „savo mažaisiais pusbroliu ir pusseserėmis“.

Sėdinti automobilyje Šarlotė porą kart negarsiai papypsėjo pranešdama, kad jos atvyko. Aleksui atsisukus Lorė pamatė, kad jo nosis jau truputį įdegusi popiečio saulėje, plaukai vėjo sušiaušti. Aleksas buvo išsišiepęs nuo ausies iki ausies.

Šarlotė suvaidino alpstanti nuo tokio vaizdo.

– Pažvelk į savo vyruką, Lore. Sakau tiesiai: jūsų jausmai abipusiai stiprūs.

Lorė nusišypsojo Aleksui. Šarlotė teisi ir dėl Alekso, ir dėl darbo, laukiančio jos po dviejų savaitių. O tuo tarpu ji susitelks į savo šeimą.

Visiems džiaugsmingai sveikinantis, niekas nepastebėjo, kaip Šarlotei išvažiavus į viešbučio automobilių aikštelę įriedėjo bal-tas kraisleris.